

MARINA FOLKERS

FAYE
en
Sean

Mede dankzij haar maakt hij zijn dromen waar.
Maar durft hij ook te gaan voor
wat hij het liefst wil in het leven?

Marina Folkers

Faye en Sean

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020537550
ISBN e-book 9789020537567
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.marinafolkers.nl
www.zomerinkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosver-
nietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

Zomer 1999

Hé, wat was dat? Wat schitterde daar onder de brug? Faye liet argeloos de steen vallen die ze in haar hand had gehad, klaar om in het water gegooid te worden. Hij belandde met een plof op de modderige waterkant, waarbij hij haar tenen net niet raakte. Ze tuurde over het water. Er hing iets aan de takken van een struik die half onder de brug doorgroeide. Haar nieuwsgierigheid was direct gewekt en ze haastte zich naar de brug, het stemmetje in haar hoofd negerend dat zei dat ze eigenlijk al naar huis zou moeten gaan omdat haar moeder niet wist waar ze was. Op de brug boog ze ver over de reling heen en tuurde in de schaduw onder zich. O, daar was het! Door een windvlaag zwaaide het ding heen en weer waardoor ze die schittering weer zag. Het was een ketting! Faye zette grote ogen op. Wow. Die wilde ze hebben. Maar hoe? Met haar handen kon ze er niet bij. Ze had een stok nodig. Een tak! Snel ging ze op zoek tussen de bomen, haar hart bonzend van opwindning. De saaie dag leek eindelijk interessant te worden.

De hele dag had ze al met haar ziel onder de arm rondgelopen. Jane, haar beste vriendin, was nog met vakantie en er was niemand in het kleine parkje vlak bij haar huis. Hamsbury was normaal gesproken al erg stil, maar nu leek het alsof het dorp helemaal verlaten was, alsof iedereen met vakantie was. Het gure

weer hield natuurlijk ook iedereen binnen. Faye vond het meestal niet erg om binnen te blijven. Ze kon uren lezen of tekenen, maar soms wilde ze meer dan dat. Ze had zelfs even in het garagebedrijf van haar vader rondgehangen, maar hij was te druk geweest voor een praatje en haar moeder was in zijn kantoortje verdiept in de administratie, die ze voor hem deed nu ze zelf vakantie had van het lesgeven op school, en kon niet gestoord worden. Uiteindelijk was Faye, diep weggedoken in haar kraag, de straat uit geslenterd in de richting van de boerderij waar Ali woonde, net buiten Hamsbury. Ali was een jaar ouder dan zij en zou dit jaar naar de middelbare school gaan. Ze kenden elkaar al jaren omdat hun moeders met elkaar bevriend waren. Ze wist dat ze eerst haar moeder had moeten laten weten waar ze heen ging, maar ze nam zich voor om haar te bellen zodra ze bij Ali was. En als zij er niet was, was ze zelf ook zo weer thuis zonder dat haar moeder haar gemist zou hebben.

Ali bleek niet thuis. Pete, Ali's oudste broer, had de deur opengedaan en had haar dat kortaf laten weten. Faye had niet durven vragen wanneer ze weer thuis zou komen. Pete was erg intimiderend. Hij zei nooit wat tegen haar en het was alsof hij haar iedere keer voor het eerst zag en niet wist dat ze een vriendin was van zijn zusje. Ze had hem nog nooit zien lachen, zelfs niet naar Ali. En sinds een paar maanden hield hij zijn ogen gericht op haar wang, in plaats van haar aan te kijken als hij wat tegen haar zei. Struikelend over haar eigen voeten had ze het erf verlaten. Ze had nog een snelle blik over haar schouder geworpen, maar Pete had de deur alweer gesloten en haar gestuntel niet gezien.

Als vanzelf was Faye het landweggetje op gegaan dat leidde naar het bos achter het land van de boerderij. Na een paar minuten had ze het open stuk in het bos al bereikt waar ze wel eens speelde met haar vriendinnen. Er was ook een riviertje, dat

nu somber en grijs leek door de weerkaatsing van de grauwe lucht. Zo heel anders dan wanneer de zon scheen. Het was haar opgevallen dat zelfs het bos verlaten leek. De vogels lieten zich nauwelijks horen en ze had het gevoel helemaal alleen op de wereld te zijn.

Faye had al gauw een tak met de juiste lengte gevonden en probeerde daarmee of ze bij de ketting kon komen, maar de tak waar die aan hing was net iets te ver onder de brug om er van bovenaf bij te kunnen. Als ze nu eens... Ze keek nogmaals over de reling. Ze moest er gewoon overheen klimmen. Als ze zich er goed aan vasthield was er aan de andere kant genoeg ruimte voor haar voeten. Na nog een blik op de glinsterende ketting hees ze zich op de rand van de brug en liet ze een been aan de andere kant naar beneden zakken. Toen ze vastigheid onder haar voet voelde, volgde haar andere been. Ze moest toch wel even slikken toen ze het donkere water onder zich zag, maar ze was vastbesloten de ketting te pakken. Voetje voor voetje schoof ze naar de struik, zich stevig vasthoudend aan de reling van de brug. Ze reikte met haar linkerhand in de richting van de ketting, terwijl ze de reling stevig omklemde met haar andere hand. Ze moest toch nog een stukje verder. Bijna. Haar hart bonsde in haar keel van inspanning en opwindning. Ze waagde nog een poging en bukte zich half om de felbegeerde ketting te grijpen. Vanaf dit punt kon ze de ketting niet goed zien, maar met haar vingers tastte ze tot ze de tak en toen ook de ketting voelde. Ja, ze had hem! Ze greep de ketting met twee vingers en ging langzaam rechtop staan.

Maar de ketting had nauwelijks het plekje aan de tak verlaten of hij gleeed uit haar vingers het water in. O nee! Met grote ogen keek ze naar het water onder zich. Hoe kreeg ze dat nu weer

voor elkaar? De ketting was niet eens meer te zien. Ze verzette een voet om beter te kunnen kijken en voordat ze besepte wat er gebeurde ging ze zelf de ketting achterna. Ze gilte van schrik toen ze in het koude water verdween waardoor ze een flinke slok binnenkreeg. Hoestend en proestend kwam ze weer boven. Ze wilde gauw naar de kant zwemmen, maar merkte tot haar ontzetting dat een veter van haar schoen ergens aan vastzat. Ze kon geen kant op! Ze gilte. ‘Help! Heeeeeeeelp!’ Wie zou haar kunnen horen? Er was helemaal niemand in het bos! Paniekerig bleef ze gillen en roepen, wild zwaaiend met haar armen. Niemand wist waar ze was. Waarom had ze haar moeder niet verteld waar ze heen zou gaan? En ze had natuurlijk nooit over de reling van de brug moeten klimmen. Nu zou ze hier verdrinken! Helemaal alleen.

Ze gilte en proestte en riep zo hard ze kon. Plotseling hoorde ze een plons naast zich en voelde ze twee sterke handen die haar vastgrepen en haar mee wilden trekken. ‘Mijn schoen! Ik zit vast met mijn schoen,’ hilde Faye, half opgelucht dat er toch iemand was geweest die haar had gehoord. De persoon die haar te hulp was gekomen was al onder water verdwenen, wist haar voet uit haar schoen los te trekken en sleurde haar vervolgens mee naar de kant.

Wat was ze blij weer vaste grond onder zich te voelen. Hoestend streek ze haar druipende, goudblonde haar uit haar gezicht zodat ze kon zien wie haar redder was. Ze keek recht in een paar donkere, groene ogen die haar argwanend opnamen. Die ogen behoorden toe aan een lange, magere jongen die duidelijk veel ouder was dan zij. Zijn blonde haren zaten op zijn hoofdheid geplakt, maar hij leek zich daar totaal niet bewust van te zijn. Hij glimlachte niet en bekeek haar nu met iets toegeknepen ogen. Faye werd zich ineens bewust van zichzelf en wenste dat

ze haar haren niet uit haar gezicht had gestreken. Keek hij naar haar wang? Ze voelde zich ineens heel ongemakkelijk en werd zich bewust van de kou die door haar natte kleding drong. Ze sloeg haar armen om zich heen in een poging zichzelf te warmen.

‘Alles goed?’ Het leek alsof hij de vraag bijna met tegenzin had gesteld.

Ze voelde zich opgelucht toen hij niet naar haar wang bleek te staren. Ze knikte en zei met klapperende tanden: ‘Ik was bijna verdronken. Ik dacht dat er helemaal niemand was in het bos, maar gelukkig kwam jij me redden. Je bent een held!’

‘Ik heb mijn hele leven al een held willen zijn.’ Heel even zag ze een zweem van een glimlach om zijn lippen. Hij deed zijn sportschoenen uit om het water eruit te laten lopen en wees naar haar schoenloze voet. ‘Laten we kijken of we je nu ook thuis kunnen krijgen.’ Hij deed zijn schoenen weer aan en wrong vervolgens zijn spijkerjack uit.

‘Ik kan wel lopen,’ verzekerde zij hem terwijl ze opstond, maar hij leek daar niet naar te luisteren.

Zijn jack bond hij om zijn middel en hij tilde haar vervolgens zonder aarzelen op. Ze voelde onmiddellijk zijn warmte door haar natte kleding heen.

‘Helden doen dit nu eenmaal,’ zei hij. Haar redder liep, met nog steeds zompige schoenen, in de richting van het bospad waarover zij niet lang geleden het bos in was gekomen.

‘Je weet niet eens waar ik woon.’

‘Dat klopt,’ was zijn laconieke antwoord, ‘dat ga je mij zo vast nog wel vertellen. Ik wil eerst even kijken of ik iets warmes voor je kan vinden in de schuur.’

Voor Faye kon vragen welke schuur hij bedoelde, zag ze een oud bouwwerk opdoemen, waar hij vastberaden op af liep.

Met zijn voet duwde hij de deur open, waarna ze zich in een

schemerige ruimte bevonden. ‘Ik zet je even neer,’ zei hij, de daad bij het woord voegend.

Faye bleef bibberend staan, terwijl hij in een hoek rommelde. Even later wikkelde hij een grote handdoek om haar heen. Hij tilde haar moeiteloos weer op en liep met haar naar buiten. Wow, wat was hij sterk! ‘Ik kan echt wel lopen,’ probeerde Faye nog een keer, maar hij reageerde er niet op.

‘Hoe heet je en waar woon je?’ Hij klonk kort en keek haar recht in de ogen, waardoor Faye ineens heel verlegen werd.

‘Fay... Faye,’ zei ze. Of haar gehakkel kwam door de kou of zijn indringende blik wist ze zelf niet.

‘Fay...Faye...’ Zijn blik had zich iets verzacht en de verandering was zo opmerkelijk dat ze prompt vergat antwoord te geven op zijn tweede vraag. Toen hij die na een paar seconden herhaalde, vertelde ze hem snel waar ze woonde. Terwijl hij stevig de pas erin zette, vroeg hij: ‘Wat deed je in het water... Faye?’

Ze probeerde niet te denken aan haar vreemde held, die zich totaal niet scheen te storen aan de kou, en zijn natte verschijning, en dacht terug aan de mooie ketting die in het water was gevallen. ‘Ik p...probeerde een ketting te pakken die aan een tak hing. Ik had ’m b...bijna, maar toen viel ie in het water. Het was een hele mooie ketting met heel veel glinsteringen. Misschien had iemand ’m verloren. Misschien waren het wel echte d...diamanten.’ Omdat haar held bleef zwijgen, ratelde Faye verder om de stilte te doorbreken. ‘Als het echte diamanten waren, had ik de ketting waarschijnlijk naar het p...politiebureau moeten brengen van mijn moeder. Stom dat ik ’m uit mijn handen heb laten glippen.’ Ze was soms zo onhandig. Het leek alsof haar armen en benen een eigen leven leidden en zich niets aantrokken van waar zij mee bezig was.

‘Hm, je moeder zal blij zijn om je doorweekt thuis te zien komen.’

Het gezicht van Faye betrok. Daar had ze nog helemaal niet aan gedacht. Haar moeder zou zeker niet blij zijn.

‘Of is er niemand thuis?’

‘Ja, m’n moeder is thuis, denk ik. Voor ik weg ging, was ze in de garage van mijn vader aan het werk, ik hoop dat ze daar nog is, want ik had niet eens gezegd dat ik naar het bos zou gaan. Maar misschien wordt ze niet boos omdat jij erbij bent.’

Ze voelde zich weer wat beter en keek langs zijn gezicht de straat in. Ze waren nu bijna bij haar huis. ‘Nummer 33,’ wees ze. Het huis was gebouwd tegen de garage waar haar vader werkte als automonteur. Op haar aanwijzingen liep haar held om het huis heen naar de achterdeur, waar hij haar neerzette.

Faye opende de achterdeur. ‘Mam!’ riep ze.

Daar kwam haar moeder al aan. Joanne zette grote ogen op toen ze een druipende Faye met een handdoek om zich heen geslagen op de drempel van de bijkeuken ontdekte. Achter haar stond een net zo doorweekte jongen van een jaar of zeventien. ‘Hoe is dit nu weer gebeurd?!’ riep ze verschrikt uit. Met één snelle blik had ze geconstateerd dat haar dochter in elk geval niet gewond was. Duidelijk opgelucht sloeg ze haar armen om Faye heen. ‘Kun je nooit eens nadenken voordat je iets doet? Je hebt ook altijd wat.’

De jongen schraapte zijn keel. ‘Ik ga weer. Ik bracht Faye alleen maar thuis omdat ze een schoen kwijt is...’

Faye maakte zich onmiddellijk los uit de omarming van haar moeder. ‘Nee, blijf,’ zei ze, haar hand uitstrekking naar haar pas gevonden held. Ze wendde zich tot haar moeder. ‘Hij heeft mij gered. Hij is mijn held,’ verklaarde ze.

Joanne keek hem met een nieuwsgierige blik aan. ‘Nou, kom

dan maar even binnen. Jullie zien er allebei verkleumd uit. Ik zal kijken of ik ook wat droge kleren voor jou kan vinden en dan hoor ik zo wel wat er is gebeurd.'

Maar de redder van Faye schudde zijn hoofd. 'Ik kan beter gaan.'

'Vertel me dan tenminste nog even je naam, dan weet ik wie ik kan bedanken.' Faye keek haar held verwachtingsvol aan. Ze wist zelf niet eens hoe hij heette.

Hij aarzelde. 'Sean,' zei hij.

Sean, dacht Faye, die naam past wel bij hem.

'Een bedankje is niet nodig,' mompelde Sean nog, waarna hij op het punt stond zich om te draaien.

Snel haastte Joanne zich er nog aan toe te voegen: 'En deze doek, waar kan ik die terugbrengen?'

Sean haalde onverschillig zijn schouders op. 'Die mag weer terug naar de schuur, achter op het land van boer Connell.' Hij keek even naar de grond en keek toen Joanne weer aan. 'Faye weet het wel.'

Ze knikte. 'Bedankt voor het redden en thuisbrengen van Faye. Ik zal zorgen dat je die doek weer terugkrijgt.'

Sean knikte nog even naar Faye, waarna hij zich abrupt omdraaide en wegliep.

Faye keek hem beteuterd na. Ze had hem graag nog even mee naar binnen genomen. 'Dat is jammer, hè mam?'

Joanne duwde Faye naar binnen. 'Dat hij niet wilde blijven, bedoel je?'

Faye knikte. 'Maar nu heb ik wel mijn eigen held!'

Haar moeder schudde meewarig haar hoofd. Ze slikte een opmerking in. Die zou op dit moment geen zin hebben, wist ze. 'Ga nu eerst even droge kleren aantrekken, dan kun je opwarmen. Vertel me daarna hoe Sean jouw held is geworden.'

EEN WARM VERHAAL VOL HUMOR EN ROMANTIEK

Faye wordt als tienjarige door de ondoorgrondelijke Sean gered. Ze verklaart hem tot haar persoonlijke held. Als zij volwassen wordt, gaat ze op zoek naar zichzelf en de liefde. Maar staat haar vriendschap met Sean hierbij niet in de weg?

Sean heeft een moeilijke jeugd gehad en alleen muziek houdt hem op de been. Dan komt de onhandige Faye in zijn leven en mede dankzij haar maakt hij zijn dromen waar. Maar durft hij ook te gaan voor wat hij het liefst wil in zijn leven?

Faye en Sean is het debuut van Marina Folkers en meteen al zo'n heerlijke feelgood zoals ze er later nog veel meer is gaan schrijven, waaronder *Meer dan ooit* en *Onder de sterren van Montpellier*.

Z&K

ISBN 978 90 2053 755 0

9 789020 537550

www.zomerenkeuning.nl